

2007. november 14., szerda

19. felhívja a Bizottságot, hogy értékelje a különféle uniós politikák (környezetvédelmi, kohéziós politika, kutatás stb.) által a természeti csapások kezelése érdekében támogatott valamennyi meglévő megelőző, kezelési és polgári védelmi eszközt, valamint hogy az egyszerűsítés és a javított koordináció érdekében tegyen javaslatot egy központosított megelőzési és kezelési eszközre;

*
* *

20. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, valamint a Régiók Bizottságának.

P6_TA(2007)0508

Az Európai Unió és a humanitárius segítségnyújtás

Az Európai Parlament 2007. november 14-i állásfoglalása a humanitárius segítségnyújtással kapcsolatos európai konszenzusról (2007/2139(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottságnak az Európai Parlament és a Tanács részére készített, „A humanitárius segítségnyújtással kapcsolatos európai konszenzus felé” című közleményére (COM(2007)0317),
- tekintettel a Bizottság szolgálatainak „Jelentés a humanitárius segítségnyújtással kapcsolatos európai konszenzusról folytatott konzultáció eredményeiről” (SEC(2007)0782) című munkadokumentumára, amely az említett bizottsági közleményhez került csatolásra,
- tekintettel a Bizottság szolgálatainak „Jelentés válságokra adott válaszokról – Kongói Demokratikus Köztársaság, Pakisztán, Libanon és Burma/Myanmar” (SEC(2007)0781) című munkadokumentumára, amely az említett bizottsági közleményhez került csatolásra,
- tekintettel az EK-Szerződésre és különösen annak 179. cikkére,
- tekintettel a 2007. június 21–22-én Brüsszelben megtartott Európai Tanács elnökségi következtetéseire, amely meghatározza a lisszaboni kormányközi konferenciára szóló tárgyalási álláspontot,
- tekintettel a humanitárius segítségnyújtásról szóló, 1996. június 20-i 1257/96/EK tanácsi rendeletre ⁽¹⁾,
- tekintettel a polgári védelmi segítségnyújtási beavatkozások terén a fokozott együttműködés előmozdítását segítő közösségi eljárás kialakításáról szóló, 2001. október 23-i 2001/792/EK, Euratom tanácsi határozatra ⁽²⁾,
- tekintettel az Európai Bizottság Humanitárius Segélyügyi Főigazgatóságának (ECHO Főigazgatóság) értékelésére 2000–2005 (2006),

⁽¹⁾ HL L 163., 1996.7.2., 1. o.

⁽²⁾ HL L 297., 2001.11.15., 7. o.

2007. november 14., szerda

- tekintettel a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet Fejlesztési Segítségnyújtási Bizottsága által készített OECD/DAC szakértői értékelésre az Európai Közösség fejlesztési együttműködési szakpolitikáira és programjaira vonatkozóan (2007),
- tekintettel a Michael Barnier által készített „Egy európai polgári védelmi erőért: europe aid” című, 2006 májusában közzétett jelentésre,
- tekintettel az Európai Uniónak a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartásának előmozdításáról szóló 2005. december 23-i iránymutatásaira ⁽¹⁾,
- tekintettel a Tanács és a tagállamok kormányainak a Tanács, az Európai Parlament és a Bizottság keretében ülésező képviselői által az Európai Unió fejlesztési politikájáról elfogadott együttes nyilatkozatra, „az európai konszenzusra” ⁽²⁾,
- tekintettel „Az Európai Unió és az Egyesült Nemzetek: A multilateralizmus választása” című bizottsági közleményre (COM(2003)0526), amely az EU és az ENSZ közötti kapcsolatok rendszeres politikai párbeszéd, az e téren való fokozottabb együttműködés, hatékonyabb válságkezelés és -megelőzés, valamint a Bizottság és egyes kiválasztott ENSZ-szervezetek közötti stratégiai partnerség útján történő átfogó megerősítésére és érvényesítésére hív fel,
- tekintettel az ENSZ Közgyűlés által 1948. december 10-én elfogadott Emberi jogok egyetemes nyilatkozatára,
- tekintettel az 1949-es genfi egyezményekre és azok 1977-ben elfogadott kiegészítő jegyzőkönyveire,
- tekintettel a gyermekek jogairól szóló ENSZ-egyezményre, és az ahhoz kapcsolódó, a gyermekek fegyveres konfliktusokban való részvételéről szóló, az ENSZ közgyűlése által 1989. november 20-án elfogadott fakultatív jegyzőkönyvre,
- tekintettel az 1999. április 13-án Londonban aláírt élelmiszersegély-egyezményre ⁽³⁾, amelynek keretében a Közösség kötelezettséget vállalt arra, hogy reagál a fejlődő országokban felmerülő élelmezési vészhelyzetekre és egyéb élelmezési szükségletekre,
- tekintettel a humanitárius segélyezés 2003. június 17-én Stockholmban elfogadott elveire és helyes gyakorlatára,
- tekintettel a Nemzetközi Vöröskereszt és Vörös Félhold Mozgalom, valamint a nem kormányzati szervezetek katasztrófhelyzetekre való reagálás esetére 1994-ben elfogadott magatartási elveire,
- tekintettel a Humanitárius charta és minimumszabályok katasztrófhelyzetekre való reagálás esetén című, 2004-ben átdolgozott Sphere-dokumentumra,
- tekintettel a Globális Humanitárius Platform 2007. július 12-i partnerségi elveire,
- tekintettel a 2006. november 27-én felülvizsgált, a katonai és polgári védelmi eszközöknek természeti katasztrófák esetén az Egyesült Nemzetek Szervezete Humanitárius tevékenységeinek támogatására történő bevetéséről szóló irányvonalakra (oslói irányvonalak),

⁽¹⁾ HL C 327., 2005.12.23., 4. o.

⁽²⁾ HL C 46., 2006.2.24., 1. o.

⁽³⁾ A 2000. június 13-i 2000/421/EK tanácsi határozat az élelmiszersegély-egyezménynek az Európai Közösség nevében történő megkötéséről (HL L 163., 2000.7.4., 37. o.).

2007. november 14., szerda

- tekintettel a katonai és polgári védelmi eszközöknek összetett sürgősségi helyzetekben az Egyesült Nemzetek Szervezete humanitárius tevékenységeinek támogatására történő bevetéséről szóló 2003. márciusi irányvonalakra (MCDA-irányvonalak),
- tekintettel a 2005. január 18–22-én Japánban, Kobéban, Hyogóban megrendezett, a katasztrófák csökkentéséről szóló világkonferencián elfogadott hyogói cselekvési keretre,
- tekintettel a Beavatkozással és Állami Szuverenitással Foglalkozó Nemzetközi Bizottság „A védelmi felelősség” című, 2001. decemberi jelentésére,
- tekintettel a fenyegetésekkel, kihívásokkal és változással foglalkozó magas szintű munkacsoport „Egy biztonságosabb világ: közös felelősségünk” című, 2004. december 1-jei jelentésére;
- tekintettel az ENSZ főtitkárának „A szabadság tágabb fogalma: fejlesztés, biztonság és emberi jogok mindenkinek” című, 2005. március 21-i jelentésére,
- tekintettel az ENSZ Közgyűlésének 2005. október 24-i 60/1-es számú határozatára, amely megerősíti minden egyes állam felelősségét arra vonatkozóan, hogy lakosságukat megvédjék a népiirtástól, a háborús bűncselekményektől, az etnikai tisztogatástól és az emberiség elleni bűncselekményektől, továbbá a nemzetközi közösség arra vonatkozó felelősségét, hogy segítséget nyújtson védelemben, valamint megbízza a nemzetközi közösséget, hogy vitassa meg és határozza meg az emberi biztonság fogalmát,
- tekintettel a 2000. június 15–16-i svájci Fribourgi Fórum közleményére és cselekvési keretére,
- tekintettel az ENSZ Humanitárius Ügyeket Koordináló Irodája által 2005 augusztusában kiadott, humanitárius reagálással kapcsolatos folyóiratára (*Humanitarian Response Review*),
- tekintettel a harmadik országokban történő humanitárius segítségnyújtásról szóló korábbi állásfoglalásaira,
- tekintettel a „Sürgősségi segély, a rehabilitáció és a fejlesztés összekapcsolásáról – értékelés” című⁽¹⁾, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak készített bizottsági közleménnyel kapcsolatos 2002. február 5-i állásfoglalására,
- tekintettel a Bizottság által az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak készített, a fejlesztés és a humanitárius ügyek terén az ENSZ-szel való hatékony partnerség építéséről szóló közleménnyel kapcsolatos 2002. május 16-i állásfoglalására⁽²⁾,
- tekintettel a 2000. évi humanitárius segítségnyújtásról szóló éves bizottsági jelentéssel kapcsolatos 2003. január 14-i állásfoglalására⁽³⁾,
- tekintettel a Bizottság által az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak készített, a közösségi humanitárius tevékenységek értékeléséről és jövőjéről szóló közleménnyel kapcsolatos 2000. szeptember 5-i állásfoglalására⁽⁴⁾ (az 1257/96/EK rendelet 20. cikke),
- tekintettel a közösségi polgári védelmi mechanizmus kialakításáról (átdolgozás) szóló tanácsi határozatra irányuló javaslattal kapcsolatos 2006. október 24-i álláspontjára⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ HL C 284. E, 2002.11.21., 108. o.

⁽²⁾ HL C 180. E, 2003.7.31., 538. o.

⁽³⁾ HL C 38. E, 2004.2.12., 85. o.

⁽⁴⁾ HL C 135., 2001.5.7., 72. o.

⁽⁵⁾ HL C 313. E, 2006.12.20., 100. o.

2007. november 14., szerda

- tekintettel az Egyesült Nemzetek reformjáról szóló, 2005. június 9-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
- tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
- tekintettel a Fejlesztési Bizottság jelentésére és a Külügyi Bizottság véleményére (A6-0372/2007),

A humanitárius segítségnyújtással kapcsolatos európai konszenzus

1. üdvözli a fent említett „A humanitárius segítségnyújtással kapcsolatos európai konszenzus felé” című közleményt és a harmadik országokban történő humanitárius segítségnyújtás uniós elveiről, célkitűzéseiről és stratégiáiról szóló együttes nyilatkozat (a konszenzus) elfogadására irányuló kezdeményezést;
2. ragaszkodik ahhoz, hogy a konszenzusnak világosabbnak és konkrétabbnak kell lennie annak érdekében, hogy előmozdítsa az európai humanitárius szakpolitikát, és hogy biztosítsa az EU humanitárius segélyező potenciáljának teljes kihasználását, továbbá úgy véli, hogy a konszenzusnak meg kell erősítenie az Uniónak a humanitárius segítségnyújtás, a rehabilitáció és a fejlesztési támogatás közötti kohézió biztosítására irányuló kötelezettségvállalását, ugyanakkor teljes mértékben elismerve a rájuk alkalmazott elvek eltérő jellegét;
3. úgy véli, hogy a konszenzusnak világossá kellene tennie, hogy hogyan lehet a legjobban kombinálni és koordinálni az EK és a tagállamok különböző eszközeit, figyelembe véve azok egymáshoz képest képviselt viszonylagos előnyeit;
4. tudomásul veszi a humanitárius válsághelyzetekben érintett különböző szereplők növekvő számát, és úgy véli, hogy a konszenzusnak útmutatást és választ kellene adnia az új kockázatok, valamint a végrehajtási és a koordinációs kihívások tekintetében, miközben megerősíti az EU elkötelezettségét a humanitárius alapelvek és a nemzetközi humanitárius jog tekintetében; emlékeztet arra, hogy az EU a legnagyobb humanitárius segítségnyújtó a világon; és továbbá úgy véli, hogy a 2007. június 21–22-i Európai Tanács következtései – amelyek alapján a humanitárius segítségnyújtást saját jogon EU szakpolitikai területként ismerik el – e ténynek üdvözlésre méltó elismerését jelentik;

I. rész: Az EU humanitárius segítségnyújtással kapcsolatos jövőképe

a) Közös célok

5. úgy véli, hogy a humanitárius segítségnyújtásról szóló, fent említett 1257/96/EK rendelet, valamint a humanitárius segélyezés elvei és helyes gyakorlata (GHD) alapján a konszenzusnak részletes meghatározást kellene tartalmaznia az EU humanitárius segítségnyújtásának céljaira vonatkozóan, és e célok között különös figyelmet kellene fordítani a legsérülékenyebb csoportokra, úgymint a nőkre, a gyerekekre, a fogyatékkal élőkre, az idősekre és az etnikai kisebbségekre, ideértve a konfliktusövezetektől érkező menekülteket;
6. hangsúlyozza, hogy a hatékony humanitárius tevékenységnek, így a sürgősségi élelmiszersegélynek az adott helyzeten és szükségleteken alapulónak, eredményorientáltnak, és azon elv által vezéreltnek kell lennie, amely szerint a létfenntartás biztosítása életet ment; hangsúlyozza többek között, hogy a humanitárius segítségnyújtás nem válságkezelési eszköz, és azt átlátható módon, a szükségletek értékelésének függvényében és minden politikai megfontolástól függetlenül kell gyakorolni; különösen hangsúlyozza, hogy minden eszközzel el kell kerülni, hogy az élelmiszersegély biztosítása bármiféle káros hatást gyakoroljon a helyi piacokra, és nem okozhat függőséget a jövőben, valamint hozzá kell járulnia a hosszú távú élelmiszerbiztonsághoz; támogatja az Élelmiszersegély-egyezmény reformjára irányuló nemzetközi erőfeszítéseket, ezen elvek tiszteletben tartása érdekében;
7. hangsúlyozza, hogy a humanitárius segítségnyújtás során az önfejlődést és az önellátást kell figyelembe venni, és nem szabad, hogy a segélyben részesülő országok vagy régiók túlságosan függő helyzetbe kerüljenek a további segélyektől vagy külső támogatásoktól;

⁽¹⁾ HL C 124. E, 2006.5.25., 549. o.

2007. november 14., szerda

b) Közös értékek, alapelvek és helyes gyakorlatok

8. hangsúlyozza, hogy az EU humanitárius tevékenységét a humanitárius segélyezés elvei és helyes gyakorlata által meghatározott humanitárius elveknek kell irányítania:

- az emberiesség elve, azaz elsőbbséget biztosítani az emberéletek megmentésének és bárminemű szenvedés enyhítésének,
- a pártatlanság elve, azaz kizárólag a szükségletek arányában olyan intézkedések kidolgozása, amelyek az érintett emberek körében mentesek a diszkriminációtól,
- a semlegesség elve, azaz a humanitárius tevékenység során ne részesítsék előnyben egy fegyveres konfliktus vagy más jellegű nézeteltérés egyetlen felét sem,
- a függetlenség elve, azaz a humanitárius célok autonómiája a bárki által meghatározott politikai, gazdasági, katonai vagy más célokkal szemben abban a zónában, ahol a humanitárius tevékenység zajlik,

Ezenkívül a humanitárius tevékenység megvalósulásának két prioritást kell megcéloznia:

- az azonnaliságot, ami azt jelenti, hogy jobban kell koncentrálni a humanitárius segítség elosztása előtt álló mindennemű ésszerűtlen akadály elhárítására, és adott esetben a késedelmek kritizálására,
- a hatékonyságot, ami azt jelenti, hogy a demokratikus ellenőrzés érdekében lehetővé kell tenni az eredmények megállapítását;

úgy véli, hogy figyelembe véve az EU-nak politikai súlyából és fő nemzetközi adományozó szerepéből adódó befolyását, fáradhatatlanul elő kell mozdítania ezeket az elveket, hogy garantálja egyrészt a krízis által sújtott népességhez való eljutást, másrészt a humanitárius tér tiszteltetését;

9. üdvözli a Bizottság kezdeményezését olyan megfelelő humanitárius partnerség előmozdítására vonatkozóan, amely fokozza a globális humanitárius reformot azáltal, hogy közös programban összehozza az adományozókat, a végrehajtó partnereket és a kedvezményezetteket, valamint üdvözli a nemzetközi humanitárius jog tiszteletben tartásának előmozdításáról szóló iránymutatásoknak az EU által 2005-ben történő elfogadását; szeretné, ha az EU főszerepet játszana a nemzetközi humanitárius jog figyelemmel kísérésében, védelmében, előmozdításában, terjesztésében és többek között a nem állami szereplők által való betartatásában, a „humanitárius tér” megőrzése érdekében; az az óhaja, hogy minden tagállam – amely még nem tette volna meg – fenntartások nélkül írja alá a humanitárius segélyezés említett elveit és helyes gyakorlatait; hangsúlyozza, hogy szükség van ezen elvek gyakorlatba való átültetésére, illetve betartásuk rendszeres (kétévente történő) értékelésére az EU intézményei és az Európai Parlamentnek a humanitárius segítségnyújtás területén tevékenykedő állandó előadója részéről;

10. véleménye szerint nagyobb figyelmet kell fordítani azoknak a segélyszervezetben dolgozó munkatársaknak a biztonságára és védelmére, akiknek gyakran veszélyes övezetekben kell helytállniuk; sajnálkozik amiatt, hogy még mindig túl gyakran válnak értelmetlen erőszak, bebörtönzés vagy túszejtés áldozataivá; erőteljesen elítéli a segélyszervezetek munkatársai ellen végrehajtott valamennyi akciót;

11. tudomásul veszi a „védelmi felelősség” fogalmának elismerését az ENSZ fent említett 60/1-es számú határozatában, különösen a nemzetközi humanitárius jog és az emberi jogok megsértésének megnövekedése, illetve a kormányok polgáraik megvédésére irányuló akaratának hiánya miatt; emlékeztet arra, hogy a humanitárius segítségnyújtás a nemzetközi közösség egyik olyan eszköze, amellyel a fenyegetett lakosság megvédéséhez való hozzájárulás céljából rendelkezik, és hangsúlyozza az EU azon törekvését, hogy az ilyen jogsértéseket ne hagyja válasz nélkül; mindenre kiterjedő politikai vitára hív fel a tagállamokban és az EU intézményeiben a beavatkozáshoz való jog – vagy inkább köteleesség – kérdéséről olyan esetekben, amikor a nemzetközi humanitárius jogot és/vagy az emberi jogokat súlyosan megsértik, szintén figyelembe véve a Nemzetközi Beavatkozás és Állami Szuverenitás Bizottság „A védelmi felelősség” című, fent említett 2001. decemberi jelentésének következtetéseit és ajánlásait;

2007. november 14., szerda

12. úgy véli, hogy az EU-nak kezdeményezéseket kell kidolgoznia a „védelmi felelősség” fogalmának gyakorlatba történő átültetése érdekében, ugyanakkor elsőbbséget kell biztosítani a megelőző fellépésnek, a polgári eszközöknek, valamint a harmadik országok kormányai számára a népességük védelmét szolgáló kötelezettségeik megtételében nyújtott támogatásnak; kiemeli, hogy a kényszerítő intézkedések, úgymint a katonai beavatkozás, csak végszükség esetén és a nemzetközi jog szigorú betartása mellett alkalmazhatók; kiváltképpen hangsúlyozza, hogy az erőszak alkalmazásának mérlegelésekor a Biztonsági Tanácsnak minden esetben figyelembe kell vennie az ENSZ főtitkára 2005. március 21-i említett jelentésében javasolt és a Parlament által támogatott öt, legitimitásra vonatkozó kritériumot, amelyek a következők: a fenyegetés komolysága, megfelelő cél, végszükség, arányos eszközök és a siker gyakorlati esélye; egyetért abban, hogy az erőszak alkalmazásához és annak engedélyezéséhez kapcsolódó elveket a Biztonsági Tanácsnak állásfoglalásban kell megállapítania;

II. rész: Az alapelvek a gyakorlatban: az EU humanitárius segítségnyújtásának közös kerete

a) EU-koordináció, koherencia és kiegészítő jelleg

13. úgy ítéli meg, hogy a konszenzusnak védenie kell a koordináció, a politikai koherencia, a kiegészítő jelleg, valamint az eljárások tagállamok közötti összehangolásának elvét – mint ahogy azt a fentebb említett a fejlesztési politikára vonatkozó európai konszenzus megállapította –, továbbá hogy az EK-nak teljes körűen alkalmaznia kell a fent említett 1257/96/EK rendelet 10. cikkét és ki kellene használnia az ECHO Főigazgatóság egyesítő szerepében rejlő lehetőségeket; hangsúlyozza, hogy az EU koordinációs mechanizmusainak inkább erősítenie kellene az Egyesült Nemzetek, különösen az Egyesült Nemzetek Humanitárius Ügyekért Felelős Koordinációs Hivatala (OCHA) általi nemzetközi koordinációs erőfeszítéseket, semmint feleslegesen ismételnie, továbbá be kellene vonnia a nemzeti és a helyi hatóságokat; felhívja az EU-t, hogy hozzon létre egy uniós humanitáriussegély-adományozói atlaszt, az uniós fejlesztési támogatás esetében tett intézkedésekhez hasonlóan;

14. üdvözli, hogy a brüsszeli Európai Tanács 2007. június 21–22-i elnökségi következtetéseiben elismerik a humanitárius segítségnyújtási politika EU-ban történő teljes mértékű alkalmazásának szükségességét, és ezért úgy véli, hogy a Közösségnek és a tagállamoknak a stratégiai politikai egyeztetéseket megfelelő tanácsi fórumon kell előmozdítaniuk, egy ezzel foglalkozó tanácsi munkacsoport (pl. COHUMA, azaz humanitárius segítségnyújtással foglalkozó tanácsi munkacsoport) létrehozása révén, amely lehetővé teszi szorosán összekapcsolódó módszerek alkalmazását, biztosítva a gyors és következetes cselekvés kidolgozását;

b) Megfelelő és eredményes segítségnyújtás

15. úgy ítéli meg, hogy a konszenzusnak határozott kötelezettségvállalást kellene tartalmaznia az EU részéről a megfelelő humanitárius segítségnyújtás, valamint a finanszírozás megfelelő kiszámíthatósága és rugalmassága érdekében, évente előre meghatározott, megfelelő költségvetési előirányzatokon keresztül; hangsúlyozza, hogy az EU-nak azokat a humanitárius válsághelyzeteket kell előtérbe helyeznie, amelyek nem részesülnek kellő támogatásban vagy figyelemben, vagy amelyekről megfelelően, továbbá innovatív mechanizmusokat kell megvizsgálni a szükségletek és a meglévő pénzeszközök közötti különbségek pontosabb számszerű meghatározására, valamint annak biztosítása érdekében, hogy világszerte kielégítsék a humanitárius szükségleteket;

16. úgy véli, hogy az EU-nak világosan meg kellene határoznia a saját helyét az átfogó humanitárius reformfolyamatban, és különösképpen támogatnia kell a Központi Sürgősségi Segélyalapot (CERF) a rendelkezésre álló finanszírozási eszközök hasznos kiegészítéseként, amennyiben ez további finanszírozást képvisel, amely nem támogatások átcsoportosítását jelenti más humanitárius műveletek és partnerek számára, továbbá üdvözölnie kell a „klaszter jellegű megközelítést” és elő kell mozdítania a humanitárius cselekvések számos különféle szereplő által tanúsított megértést és tiszteletet;

17. üdvözli a Bizottság javaslatát a szükségletek értékelésére és a szakértői elemzések megosztására irányuló közös EU keretre vonatkozóan; emlékeztet arra, hogy amikor az lehetséges, az EU-nak előnyben kellene részesítenie a források helyi és regionális beszerzését;

18. hangsúlyozza, hogy vészhelyzetben – és különösen a természeti katasztrófák által okozott vészhelyzet esetén – az első 48 óra kritikus az életmentés szempontjából, és a nemzetközi közösségről már bebizonyosodott, hogy azonnali reagálásuk nem kellően hatékony; úgy véli, hogy az EU-nak e kihívást egyrésztől a helyi megelőzés, készenlét és reagálási kapacitás megerősítése, másrésztől a koordinálás, a korai figyelmeztető mechanizmusok, valamint az anyagok és készletek nemzetközi szinten történő, megfelelő előzetes elhe-

2007. november 14., szerda

lyezésének javításával kell kezelnie; felhívja az EU-t, hogy támogassa és egészítse ki az OCHA által irányított nemzetközi erőfeszítéseket, illetve az ENSZ-t, hogy erősítse meg a gyorsreagálási kapacitásokat, ideértve a pénzeszközökhöz való azonnali hozzáférést, valamint a vészhelyzeti intézkedésekben bevethető készenléti csoportokat;

19. úgy véli, hogy az EU-nak többet kell költenie a népesség sebezhetőségi tényezőinek megértésére és figyelemmel kísérésére; különösen felhívja az EU-t annak biztosítására, hogy valamennyi humanitárius tevékenység során kiszolgálják a sürgős egészségügyi szükségleteket, különös tekintettel a reprodukív egészségre, a vonatkozó SPHERE-előírásokkal összhangban;

20. támogatja Nemzeti Vöröskereszt és Vörös Félhold Társaságok Nemzetközi Szövetségének a problémák beazonosítására, valamint a katasztrófákra történő nemzetközi reagálás jogszabályai, szabályai és alapelvei (IDLR) területén ajánlások tételére irányuló erőfeszítéseit, és érdeklődéssel várja a 2007 novemberében megtartandó 30. Nemzetközi Vöröskereszt és Vörös Félhold Konferencia eredményeit;

c) A partnerség sokszínűsége és minősége

21. üdvözli a Bizottság annak hangsúlyozására irányuló javaslatát, hogy az EU sokféle végrehajtó partnert támogasson, különösen nem kormányzati szervezetet, az ENSZ-et és a Vöröskereszt és Vörös Félhold Mozgalmat, és támogatja a Bizottság által a partnerek kiválasztására javasolt követelményeket; felhívja a Bizottságot, hogy segítse az új tagállamok (EU-12, azaz a 2004-ben csatlakozott tíz új tagállam és a 2007-ben csatlakozott Bulgária és Románia) végrehajtó ügynökségeit abban, hogy teljes mértékben beépülhessenek a humanitárius segítségnyújtási tevékenységekbe; úgy véli, hogy a konszenzusnak el kell ismernie és jobban meg kell határozni a különféle humanitárius szereplők különböző szerepeit, megbízásait és egymáshoz viszonyított előnyeit, a megbízások közötti összeütközések, valamint a partnerek között a forrásokért folyó verseny elkerülése érdekében, továbbá hogy az EU-nak támogatnia kell a humanitárius közösségen belüli kapacitásfejlesztést, különös tekintettel a helyi és regionális kapacitásra; úgy véli, hogy különös figyelmet kell szentelni a nem kormányzati szervezetek, a nemzeti Vöröskereszt és Vörös Félhold társaságok és a civil társadalmi szereplők szerepének mind délen és északon, nem csak a segélyezés területén, hanem a déli helyi partnerek valódi igényeit és problémáit tükröző politikák kialakítása, valamint az európai polgárok támogatásának megnyerése terén;

22. úgy véli, hogy a szükséglet alapú segítségnyújtás modelljének, a nemzetközi humanitárius jognak és a partnerség fogalmának támogatása érdekében az EU-nak stratégiákat kellene kidolgoznia azon nem hagyományos adományozók elérése céljából, amelyek részéről a támogatás gyakran elkülönített és/vagy feltételhez kötött; hangsúlyozza azonban, hogy ezen új finanszírozási források nem eredményezhetik az uniós tagállamoktól és a Bizottságtól érkező támogatások csökkenését;

23. úgy véli, hogy az uniós humanitárius segítségnyújtást humanitárius szervezeteken keresztül kell megvalósítani, amelyek a humanitárius tevékenységek végrehajtása során teljes mértékben betartják a helyes gyakorlatokat, és köteleességüknek érzik az elszámoltathatóságot, a hatékonyságot és az eredményesség előmozdítását;

d) Eredményesség, minőség és elszámoltathatóság

24. úgy véli, a katasztrófa sújtotta közösségek mint elsődleges kedvezményezettek esetében az elszámoltathatóság a humanitárius segítségnyújtás hatékonysága értékelésének középpontjában áll, és hogy a konszenzusnak megfelelően tükröznie kellene ezt az elvet; úgy véli különösen, hogy az EU-nak ösztönöznie kellene a nem kormányzati szervezetek által folytatott kezdeményezések önkéntes elszámoltathatóságát;

25. úgy véli, hogy az EU-nak elő kell mozdítania az ügynökségek közötti állandó bizottság humanitárius tevékenységekre vonatkozó iránymutatásainak és elveinek, a belső hontalanná válásról szóló vezéreleknek, valamint a Nemzetközi Vöröskereszt, a Vörös Félhold Mozgalom és a nem kormányzati szervezetek (NGO-k) számára a katasztrófhelyzetekre való reagálás esetére kidolgozott magatartási elvek (1994) és a Humanitárius Charta (SPHERE) alkalmazását;

2007. november 14., szerda*e) A polgári védelem, valamint a katonai eszközök és képességek felhasználása az EU területén kívül*

26. ismételten megerősíti, hogy az EU polgári védelmi és katonai eszközei és lehetőségei a helyzet előzetes, alapos elemzése után csak oly módon alkalmazhatók, amely kiegészíti és támogatja a humanitárius szervezetek munkáját, és azon esetekre vagy területekre korlátozódik, ahol tényleges hozzáadott értéket teremthet;

27. úgy véli, hogy az EU-nak egyértelműen definiálnia kell a humanitárius tevékenységekben részt vevő polgári védelmi és katonai szereplők szerepét és megbízatását, és tiszteletben kell tartania azokat, különösen a konfliktushelyzetekben, ahol a pártatlanság és a függetlenség elsődleges fontosságú a katasztrófa áldozatainak biztonságos elérése és a hatékony humanitárius segítségnyújtás érdekében;

28. úgy véli, hogy az EU-nak el kellene köteleznie magát annak aktív szorgalmazására, hogy a katonai és polgári védelmi eszközök (MCDA), valamint az oslói irányvonalakat minden humanitárius műveletben részt vevő szereplő alkalmazza, továbbá annak biztosítására, hogy az azokban szereplő alapelvek ne gyengüljenek;

29. úgy véli, hogy – a nemzetközi iránymutatásokkal összhangban – összetett vészhelyzetekben az állami tulajdonú polgári védelmi eszközök alkalmazása kivétel lehet, míg a katonai eszközök és lehetőségek humanitárius tevékenységek támogatására való bevetése csak „végszükség” esetén engedélyezhető, mindkét esetben kizárólag az ENSZ humanitárius szervezeteinek irányítása alatt és a konfliktusérzékenység elvével összhangban;

f) A katasztrófakockázat csökkentésének és a katasztrófakészültségnek az előmozdítása

30. megállapítja a természeti katasztrófák növekvő számát és gyakoriságát, valamint azok pusztító hatását; emellett elismeri, hogy egyre nehezebb megkülönböztetni egymástól a természeti és az emberi tevékenység által okozott katasztrófákat; elismeri, hogy a kockázatok ugyanolyan mértékben vezethetők vissza emberi tevékenységre és a tervezés hiányára, mint a természeti okokra; időben korlátozott hatályú stratégia kidolgozására hív fel annak érdekében, hogy a DRR-t (a katasztrófakockázat csökkentése) beépítsék valamennyi uniós fejlesztési és humanitárius segítségnyújtásba, a hyogói cselekvési keret alapján; elismeri, hogy a DRR beépítése nélkül a fejlesztési beavatkozások magukban hordozzák annak a kockázatát, hogy akaratlanul növekszik a katasztrófáknak való kitettség;

31. megállapítja, hogy a jövőben az éghajlatváltozás miatt szélsőséges időjárási viszonyok és a kifogyóban lévő természeti erőforrások formájában megjelenő, óriási kihívásokkal kell szembenézni – mindez komoly következményekkel jár a biztonságra és a fejlődésre nézve, többek között a szegények kiszolgáltatottságának növekedése, a csökkenőben lévő természeti erőforrások miatt kialakuló erőszakos konfliktusok, valamint a nagymértékű migrációs folyamatok miatt; rámutat azokra a fenyegetésekre, amelyeket az éghajlatváltozás jelent a szegénység csökkentése és a millenniumi fejlesztési célkitűzések megvalósítása tekintetében, és felhív arra, hogy a szegénység csökkentésére irányuló stratégiákba (PRSP – a szegénység visszaszorításáról szóló stratégiai dokumentumok) építsenek be DRR-, illetve alkalmazkodási intézkedéseket; hangsúlyozza, hogy a hatékonyság érdekében a kiszolgáltatottság okainak enyhítését célzó DRR-beavatkozásoknak jelentős mértékben igazodniuk kell az éghajlatváltozás megfékezésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló cselekvésekhez;

32. hangsúlyozza, hogy a HFA-n alapuló DRR-stratégiáknak támogatniuk kell a helyi közösségek és hatóságok által végrehajtott cselekvéseket egy, a katasztrófáknak való kitettség csökkentésére irányuló hosszú távú megközelítés keretében, a DG ECHO DIPECHO finanszírozási mechanizmus és katasztrófafelkészültségi program tapasztalatai alapján;

33. felhívja az EU-t, hogy a humanitárius segítségnyújtási költségvetésekbe befolyó további új támogatások legalább 10%-át utalja a katasztrófák kockázatainak csökkentésére, továbbá a fejlesztési támogatások költségvetéseiben jelentős mértékben növelje a DRR-nek szánt forrásokat; kitarthat, hogy változtatni kell a humanitárius segítségnyújtás közép- és hosszú távú megközelítésén a DRR határozott megerősítése érdekében;

g) Az egyéb segítségnyújtási eszközökkel való kapcsolat megerősítése

34. felszólítja az EU-t, hogy a nemzetközi humanitárius szereplőkkel együttműködve, a helyes gyakorlatok és a levont tanulságok alapján és a megközelítések sokféleségének tiszteletben tartása mellett fejlessze ki a sürgősségi segélyezés, a rehabilitáció és a fejlesztés (LRRD) irányvonalait a sürgősségi reagálás, a rehabilitációs és a fejlesztési szakaszok közötti hézagok elkerülése érdekében; kívánatosnak véli, hogy az EU a „nem

2007. november 14., szerda

ártani" és a „jobban felépíteni, mint előtte" 10 elvére alopozza megközelítését; hangsúlyozza a humanitárius segítségnyújtás és a fejlesztési segítségnyújtás közötti szakadéknak az EU finanszírozási eszköztárának legjobb felhasználásával történő feltöltésének célját;

35. elismeri továbbá, hogy a fejlesztésben részt vevő dolgozók és a humanitárius segítségnyújtást végző személyzet tagjai körében nincs meg a humanitárius segítségnyújtás és a fejlődés közötti kapcsolatok ismerete és az azokkal kapcsolatos tudatosság; felszólítja az EU-t, hogy kezelje kiemelten a személyzeti képzési programokat e területen;

36. hangsúlyozza a Bizottság által a válságok megelőzésére, kezelésére és megszüntetésére irányuló stabilitási eszközök (mint például: lefegyverzés, leszerelés, aknamentesítés, az elköltözött/elmenekült lakosság visszatelepítése stb.) révén támogatott cselekvések, valamint az ECHO Főigazgatóság által a megbízatása és a humanitárius alapelvek tiszteletben tartása mellett végrehajtott hasonló jellegű cselekvések közötti kapcsolat tisztázásának szükségességét;

h) A humanitárius segítségnyújtás konszenzusának végrehajtása

37. felszólít arra, hogy a humanitárius segítségnyújtás konszenzusa tartalmazzon széles körű és konkrét végrehajtási menetrendet, ideértve az uniós adományozók által az elkövetkező öt év során vállalt fő projektekre és kezdeményezésekre vonatkozó határidőket;

38. felszólít a humanitárius segítségnyújtás konszenzusa végrehajtásának és előrehaladásának rendszeres értékelésére, a Parlamentnek e gyakorlatba történő teljes és a többi intézménnyel azonos alapokon történő bevonásával; felhív egy megfelelő intézményközi struktúra létrehozására és a Parlamenttel e téren folytatott strukturált párbeszéd elindítására;

*

* *

39. utasítja az elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.

P6_TA(2007)0509

A talaj védelme *I**

Az Európai Parlament 2007. november 14-i jogalkotási állásfoglalása a talajvédelem kereteinek meghatározásáról, valamint a 2004/35/EK irányelv módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatról (COM(2006)0232 – C6-0307/2006 – 2006/0086(COD))

(Együtdöntési eljárás: első olvasat)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottságnak az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz intézett javaslatára (COM(2006)0232),
- tekintettel az EK-Szerződés 251. cikkének (2) bekezdésére és 175. cikkének (1) bekezdésére, amelyek alapján a Bizottság benyújtotta javaslatát a Parlamenthez (C6-0307/2006),